

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - הקת קפ"ג:

ומשם בארה הוא הבאר. מה שזנה שבאן בארה ואחר כך באר?
אלא בארה, לאחר שמתכנסים המים לתוך הים ויורדים למטה.
באר, בשעה שניצחק ממלא אותם. הוא הבאר, הוא פתוב, וסוד
זה כמו שפתוב (במדבר יח) ועבד הלוי הוא.

רבי אבא אמר, בכל מקום הוא, וקראים היא - זכר ונקבה
באחד. וכלל עליון - ח' נקבה, ו' זכר, א' כלל הכל, שהרי א'
בשלמות שורה. אשריהם ישראל. אף על גב שהם למטה, הם
אחוזים בכלל העליון של הכל, ומשום זה פתוב (תהלים ק) הוא
עשנו ולא אנחנו, באלף פתוב. כלל של ו"ה, וא' שכולל הכל.

רבי שמעון אמר, רוח המים זוהי רוח הקדש שנישבה בהתהלה,
כמו שנאמר (שיר השירים ד) הפיחי נגי. אחר כך נזילים מים
למלא אותה (כלה), זהו שפתוב (תהלים קמו) ישב רוחו ילזו
מים. ישב רוחו בהתהלה, ואחר כך ילזו מים. ועד שלא נושבת
רוח זו, לא נזילים מים. מה בא להשמיענו? משמיע שצריך בכל
לעורר הדבר, במעשה או בדבר, או להראות במראה המעשה.
וכאן, עד שרוח לא נושבת, לא נזילים אליה מים לגבי אותה
הרוח.

הוא הבאר, קראים היא הבאר. מה שזנה שבהתהלה בארה
וכאן באר? אלא בהתהלה נקבה לבדה, ובעת שאמר הוא -
כלל של זכר ונקבה - נקרא באר. ובמקום שנמצא זכר, אפילו
(מאה) מלה נקבה, נקרא זכר לכל.

ומשם בארה הוא הבאר. מאי שנא דהבא בארה, ולבתר באר.
אלא בארה, לבתר דמתבנשי מייא לגו ימא, ונחתי לתתא.
באר, בשעתא דניצחק מלייא ליה. הוא הבאר, הוא פתוב ורוח
דא, כמה דכתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא.

רבי אבא אמר, בכל אתר הוא, וקרינן הוא, דבר ונוקבא
בחדא. וכללא עלאה, ח' נוקבא, ו' רפ"ח ע"ב, פקודי רל"ה
ע"ב, דבר, א' כללא דכלא. דהא א' בשלימו שריא. זכרון
אינון ישראל, אף על גב דאינון לתתא, אינון אחידן בכללא
עלאה דכלא, ובגין כך פתוב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו,
באלף פתוב. כללא דו"ה וא' דכליל כלא.

רבי שמעון אמר, רוח המי, דא הוא רוח הקדש, דנשב
בקדמיתא. כמה דאת אמר (שיר השירים ד) הפיחי נגי, לבתר
נזלין מייא למליא לה, (כלא) דהא הוא דכתיב, (תהלים קמו)
ישב רוחו ילזו מים. ישב רוחו בקדמיתא, ולבתר ילזו מים.
ועד לא נשיב האי רוחא, לא נזלין מייא. מאי קא משמע לך,
משמע דבעי בכללא לאתערא מלה, בעובדא או במלה, או
לאתהזאה בהיוו דעובדא. והבא, עד דרוחא לא נשיב, לא
נזלין מייא לגביה דהווא רוח.

הוא הבאר, הוא הבאר קרינן, מאי שנא בקדמיתא בארה,
והשתא באר, אלא בקדמיתא נוקבא בלחודחא, והשתא דקאמר
הוא, כללא דדבר ונוקבא, אקרי באר. ובאתר דאשתכח דבר,
אפילו מאה נוקבא, דבר קרינן לכלא.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמרו הוהר על הפרשה

חלק ב' תורה פ"ב

בי תצא למלחמה וכו' (דברים כא).

כתיב: אחור וקדם צרתני (תהלים קלט) - זה בחינת פסדר ושללא
פסדר. קדם הוא בחינת פסדר, בחינת אלף בית פסדר, ואחור הוא
בחינת תשר"ק שלא פסדר. וזה בחינת אדם וחוה, פסדר ושללא
פסדר. הוי"ה במלוי אלפין גימטריא מ"ה - אדם, וחוה הוא בחינת:
מלכות פה ותורה שבגליפה קרינן לה. וחוה לשון דבור, כמו שפתוב
(תהלים יט) וליקה לליקה וחוה דעת, הינו מלכות פה. כי המלכות
נקרא דבור, על-שם כי אין מלה בלא עם, ואין העם יודעים רצונו
אלא אם-בן בשמהלה מנגלה מחשבתו ורצונו לתוך דבורו. נמצא
שעקר הנהגת מלכותו אינו אלא עלידו דבור, וזה פרוש: מלכות
פה. וזה שאנו רואים, שלפעמים הולך להאדם שלא פסדר, כי שלמות
של כל הדברים אינו אלא בשם מיתרים ומקשרים בו יתברך, כי

השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממונו החיות, אזי
נקרא חסרון. והחיות היא המהין והשכל, כמו שפתוב (קהלת ז):
והחכמה תחיה וכו', והחכמה הוא בחינת "מה" - "כח מה", מה
תינו מה כחנו. ומה הוא אדם, כי לית אדם בלא אלף, הינו הוי"ה
במלוי אלפין. הינו הקדוש-ברוך-הוא הוא חיות של כל הדברים,
כמו שפתוב (נחמיה ט): ואתה מחיה את פלם. נמצא זאת הבחינה
מלכות, הוה, בשויה מקשרת לאדם, לבחינת "מה", הינו להקדוש-
ברוך-הוא, אזי יש לה שלמות. כי השכל שהקדוש-ברוך-הוא שם
בתנהגת מלכותו, בזה הוא מחיה אותה, כמו שפתוב: החכמה
תחיה. וזהו (תהלים כד): לה' הארץ ומלוואה - בשוהארץ, הינו בחינת
הוה מלכות, מקשרת לה, אזי הוא במלאו ובשלמות. ומי שמחלק
בחינת הוה מלכות לעצמו, שאומר: אגא אמלך - בזה הוא מחלק
ומפריד אותה מהקדוש-ברוך-הוא, אזי אינה בשלמות. כי עקר
חיותה - "מה", הינו השכל. וזה (ירמיה י): כי בכל חכמי הגוים

ובכל מלכותם מאין כבוד. פרוש: שכלם אין בליבך גדול להחיות את מלכותם, וכשהוא מחלק את מלכות לעצמו, אזי הולך לו שלא בסדר, כי הוא בתוך בחינת שלא בסדר, הינו מלכות, הנה, תשר"ק. וכשזאת הבחינה הנה היא מקשרת להאדם, הינו להקדוש ברוך הוא, אזי הולך לו בסדר, כי באתר דאית דבר, נקבה לא אדבר תמן (זוהר חוקת כפג ועיין זוהר בא דף לח לט). נמצא כי בחינות הנה שלא בסדר נתבטלים על ידי האדם בסדר:

ובחינת בסדר נקרא יוד. שומלכות הנקרא דלת, לית לה מוגרמה בלום, והקדוש ברוך הוא ממשיך לה חיות החכמה, הנקרא יו"ד, וזה: יו"ד יו"ד דל"ת. וזה: אהור וקדם צרתני ותשת עלי כפף – אל תקרי כפף, אלא כפף, הינו יוד גימטריא כף. וכשמחלק את הדי לעצמו וממשיך לעצמו חיות ממונה, אזי נעשית לו שלא בסדר: דני מיוד נעשה דני. וזה (ישעיה א): וכל לבב דני, כי כשהולך לאדם שלא בסדר, זה לו מחלת לב, כמו שפתיב (משלי יג): תוחלת ממשכה וכו'. וכשרואה אדם בעצמו, שהולך לו שלא בסדר, ידע שיש לו גדלות, הינו: אנה אמלה – יעשה תשובה וישפיל את עצמו, ויהיה בחינת "מה", כמו שפתיב (שמות טז): ונחנו מה, ואזי נחזר הנה לבחינת אדם, לבחינת מה, ונעשה בסדר, הינו אהור וקדם וכו' כפף הינו יו"ד:

ועקר התשובה הוא בהדש אלול, כי הם ימי רצון, שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך בבושה לילך בה. והדרך שעשה משה הוא כף, שמשנה קשר את עצמו אפלו לפחות שבישראל ומסר נפשו עליהם, כמו שפתיב (שמות ל"ב): ואם אין מחני נא. וזה פרוש (שמות ל"ח): ויקהל משה וכו' – שמשנה הנה מאסף ומיוחד ומקשר את עצמו עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים. וזה פרוש (תהלים ג'): בלו סג יחדו – אפלו בשאני רואה אהר מישראל, שסג מכל וכל מהקדוש ברוך הוא, אף על פי כן צריך אני שנהיה יחדו – צריך ליחד ולקשר עמו, כמו שעשה משה. כי יש בחינת אלקות אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה בתרי דמסאבותא, למקום (תהלים ק"ג): ומלכותו ככל משלה. וזה בחינת חיריק, כמו שפתיב (בת"ז תי' י' דף כח): ובחיריק לאנתתא לה לתתא, להמליך לה על תתאין. נמצא שבפחות מישראל יש בו בודאי איזה אלקות, ועל ידי זה אני יכול להיות יחדו עמו, וזה: בלו סג יחדו. ועוד זאת הבחינה היתה למשה, כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שפתיב (שמות י"ט): ומשה עלה אל האלקים. כי

בגשמיית אנו רואים, שיש אדם שהוא למטה בדיקות, אזי הוא עובד השם ומפיר אותו, וכשהוא נתעלה למעלה, שנתעשר, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך הוא. ודוד אמר (תהלים קל"ט): אם אספ שמים שם אתה – אפלו בשמים שם יש הקדוש ברוך הוא, בכל עליה ועליה צריה למצא שם הקדוש ברוך הוא. ומצינו שאלישע אחר עלה לרקיע על ידי שם, ואף על פי כן פטר בעקר (הגיגה יד). והדבר תמוה, כי אדרבא, כי כל מה שאדם נתעלה ביותר, בודאי הוא יותר קרוב לאלקות, כי כל הפיב הוא אלקות, כמו שפתיב (תהלים קמ"ח): טוב ה' לכל, ואנו רואים בהפך – כשאדם בא בעשירות, בטוב, אזי הוא שוכח בהקדוש ברוך הוא. ותרע, שזה בחינת (בראשית כ"ז): ותבחינה עיניו מראות, מחמת שנתקרב ביותר אל האור אלקות, אזי האור מכה עיניו ומזיק לו, כמו כשאדם מסתכל בעצם השמש, אור השמש מזיק לעיניו. אבל יש בחינת סגול, כמו שפתיב (ת"ז תי' יד דף לא): וסגול פד איהי בין תרין דרועין דמלכא, שזהו בחינת (שמות ל"ג): ושכתי כפי עליה, כי בלא זה היה עצם אור הכבוד מזיק למשה, כמו שפתיב (שם): כי לא יראני האדם וחי, וראית את אהורי וכו'. וזה שבקש דוד: ואחר כבוד תקחני (תהלים עג) – תקרבני בהתקרבות של משה, שבקש משה הראני נא את כבודך (שמות שם). והראית לו את אהורי כבודך, כמו שפתיב: ושכתי וכו' וראית את אהורי :

וכשהולך לאדם שלא בסדר, זהו התנגדות הרצון – אני רוצה שיהיה כן הדבר, והדבר להפך, שלא בסדר. וזה בחינת מלחמה, כי כל מלחמה היא התנגדות הרצון, היא בחינת שלא בסדר. וזה: כי תצא למלחמה – כשהולך לך שלא בסדר, הינו התנגדות הרצון, ונתנו ה' אלקיך בידך – שיתבטל כל רצונות נגד רצונה, שילך לך בסדר ברצונה, אימתי פד ושביית שביו – כשתהיה בבחינת מה, כשתמשיך לך אלקות, הוי"ה במלוי אלפין. וזה פרוש מחשבה – חשב מה (זוהר בראשית כד ותיקון סט). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו. וזה בחינת (שה"ש ז): מלך אסור ברחמים – ברהיטי מהין דילך. וזהו: ושביית שביו – שמתמשיך "מה" בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך, כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבי, כמו שפתיב (תהלים ס"ח): עלית למרום שביית שבי, ועל ידי זה יתפולו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונה. וזה הפוד נרמז בעיני החיים, בהקדמה בכלל יט, ובכונות של ראשיהדש אלול:

פירוש נחל זהר
לכל מאמר זוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

להמליך לה על תתאין, כי יש אלוקות אפילו בדיוטא התחתונה. ומשה ממשך כאמור החיות והחכמה בחינת מה, בחינת אדם בחינת נחנו מה, שממשך בענווה החכמה לתוך הים בחינת חווה, כי הים הוא כלי המכיל המים, והוא בחינת מלכות דלית לה מגרמא כלום בחינת אות ד', והמלכות תלויה בהמשכת החכמה והחיות לתוכה בחינת מחשבה חשוב מה, בחינת אדם המאיר בחווה, בחינת כסדר, וזאת החכמה היא בחינת יוד המאיר בתוך הים בתוך הד' ונעשה אות ה' (יוד בתוך ד') והוא בחינת ה' של בארה. וכל זה הוא בחינת אציעה שאול הנך, שגם בתחיתות ארץ יש שם אלוקות, וגם כמקומו הנמוך יכול לשוב אל ה' ולדבוק בו ולבטל גדולות עצמו ולהחזיר המלכות אל ה' כראוי.

ומשם בארה הוא הבאר. מאי שנא דהכא בארה, ולבתר באר. אלא בארה, לבתר דמתפנשי מייא לנו ימא, ונחתי לתתא. – ומשם בארה הוא הבאר. מה סיבת וצורך השינוי בלשון הכתוב, שכאן נאמר בארה ולאחר מכן באר. אלא התשובה היא כי הבאר נקראת בארה בעת שמתכנסים מי הבאר לתוך הים ויורדים למטה. דהיינו בעת הנס בנחלי ארנון, לפני שהבאר העלתה הדם בנקיפי הנחל ראשית המים היו מתכנסים מתוך הנחלים לים ויורדים לתהומות. והמשל בזה הוא בחינת עבודת משה באלול שקיים כולו סג יחדיו בחינת מלכותו ככל משלה כמובא שם, כי משה שהוא הדעת ממשך דעתו וחכמתו והשגת האלוקות גם למקומות הנמוכים, בחינת ונחתי לתתא, כמו שמצטט בתורה הנ"ל בלשון דומה לשון התיקונים, ובחיריק לאנתתא לתתא,

באר, בשעתא דיצחק מלייא ליה. – ונקראת באר, בשעה שיצחק ממלא אותה. הוא בחינת אם אספ שמים שם אתה, שגם בשעה

שיצחק ממלא הבאר, דהיינו שהמים עולים בה, שזוכה להתגלות מימי הדעת, אזי גם בעליה, בחינת אסק שמים, שאז הוא בחינת שכחה, כגון כשעולה למעלה ונתעשר והוא שוכח בחקב"ה, גם שם אפשר למצוא אותו יתברך בחינת שם אתה. וכמוכא בדבריו, מה שנאמר ביצחק, ותכהינה עיניו מראות, שכתו עיניו דייקא מראות, דייקא מחמת שנקרב ביותר אל אור האלוקות, אזי האור מכהה עיניו ומוזיק לו. כי על ידי ריבוי המים, בחינת חכמה, בחינת זקן זה קנה חכמה הנאמר ביצחק בזה הפסוק, ויהי כי זקן יצחק ותכהינה עיניו וכו'. כי מרוב גילוי האלוקות במדרגה עליונה מה שמאיר האור בשווה לכל הנבראים, לא יכול היה ראות כי עשו לקחת הבכורה ברמאות לפני יעקב ואין ראוי להמשיך לו הברכה וחכמה, כי אמנם ככל שעולה יותר בהשגת האלוקות אזי מגלה יותר רחמנותו ויכול להאיר במקומות היותר נמוכים כנ"ל, אך צריך גם שם דעת גדול, לדעת את מי לקרב על ידי המושכת החכמה ומי לקרב על ידי בחינת ריחוק דייקא. (עיין בתורה ו' הקשורה לתורה הנ"ל וכן תורה ז' חלק ב' שם מבאר שגם לדרי מטה צריך להאיר בחינת יראה בחינת אם אסק שמים שם אתה) וזה בחינת בשעתא דיצחק מלייא ליה, שמגלה בחינת מלא כל הארץ כבודו, שלפי דרגתו וגודל קדושתו זקנתו וחכמתו זוכה להאיר המלכות שהיא הבאר, בשלמות גדול, בעת נתמלא החסרון של המלכות, אזי צריך לדעת כי שם אתה, שעדין לא הגיע לתכלית עליית המלכות ומילוי הבאר והיא חסרה, בחינת באר בלי ה', כי יש לו שוב להמשיך יוד המחשבה לדלת המלכות כנ"ל. ולעלות למדרגה הבאה של גילוי המלכות. והבן היטב.

ויש לרמוז עבודת זאת התורה בשם יצחק, כי יוד וצדי של יצחק הוא בחינת אלף בית כסדר. רק שלא יסתפק בזה ויפעל מחדש בחינת כסדר באות חית ואות קוף, שהם כסדר, רק שאות חית לפני אות יוד ואות קוף אחרי צדי, שהוא בחינת מה שמאיר ממדרגה יותר גבוה למדרגה יותר נמוכה ורהוקה. וכן יוד הוא בחינת חכמה וצדי הוא חיבור יוד ונון כידוע שמאיר החכמה למלכות. וכן אות חית הוא חיבור אות ו' ואות זין כידוע, בחינת אדם וחוה בחינת ז"א ומלכות כסדר, וכן אות קוף הוא דומה לאות ה' והוא בחינת עבודת משה, מה שמאיר האלוקות אפילו בדיוטא התחתונה, בבחינת עשרה כתרין דמסאבותא כדי לבטלם, לקיים בחינת מלכותו בכל משלה, כי בתוך הד' שהוא עולם העשיה ומקום התגלות המלכות יש אות ק', בחינת מה שקליפות אשר למטה מקבלות חיות החכמה בחינת יוד וכן ויונקים מהמלכות שהיא הנון כידוע. ובעת שמושה ויצחק מגלים המלכות על ידי שתי הבחינות של כוונות אלול ומאירים גם לתתא החיות אזי דייקא נתבטל יניקת הקליפות ובטלות ממילא.

היא הבאר, הוא פתיב ורזא דא, קמה דקתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא. – היא הבאר נקראת בלשון נקבה, אך הוא נכתב בלשון זכר, וסוד זה מודוע נקרא בלשון נקבה ונכתב בלשון זכר, הוא כמו שכתוב, ועבד הלוי הוא – ויש לבאר לפי הספרי וזה לשונו: ועבד הלוי הוא – למה נאמר? לפי שהוא אומר חלף עבודתם, שומע אני: רצה – יעבוד, לא רצה – לא יעבוד? – ת"ל "ועבד הלוי הוא" – בעל כרחו. עכ"ל. כי הלוי הוא בחינת שמאל בחינת נקבה בחינת חסרון, בחינת מלכות דלית לה מגרמא כלום, ודייקא על ידי החסרון והסתרת האלוקות יש בחירה, ומתגלה המלכות כראוי, כי אין מלך בלא עם, כי העם תלוי בהמשכת החכמה של המלך על ידי דיבורו, אך גם המלך תלוי בעם המקיים

דיבורו ורצונו. והנה הלוי שהוא בחינת נקבה, עיקר תיקונו שיהיה נכלל בחדד והשפעת החכמה בחינת זכר, כי על ידי הענווה שהיא הפך הגדלות, מה שממשיך בכל פעם מחדש החכמה להשלים החסרון בדרגה יותר גבוה, על ידי זה נכלל הנקבה בזכר חווה באדם בחינת כסדר, וכביכול בעל כורחו נכלל בחדד. וזהו סוד המדרש בספרי, שומע אני רצה – יעבוד לא רצה לא יעבוד, שזה בחינת הבחירה, שמלכות השם יתברך תלויה בבחירתנו, הן אמת נכון, אך צריך שבבחירתו יבטל עצמו בבחינת מה, עד יתגלה ברהיטי מוחו מחשבת האלוקות בהתעוררות מלמעלה בבחינת רוח הקודש ושכינה המדברת מגורנו, ויעבוד כביכול בעל כורחו על ידי החדד המושפע בו, כי נכלל השמאל בימין, חווה באדם, לוי בכהן. והוא בחינת מה שמובא בהמשך וכן בדברי רבנו, כל מקום שהזכר נמצא, נקבה אינה נזכרת שם כי נכללת בו שהוא הפך בחינת אנא אמלוך, אלא האדם מלך כסדר ובחינת הלוי נכלל בו לקיים רצון המלך.

רבי אבא אמר, בכל אתר הוא, וקרין הוא, דבר ונוקבא פחדא. וכללא עלאה, ה' נוקבא, ו' (רפ"ח ע"ב, פקודי רל"ה ע"ב) דבר, א' כללא דכלא. דהא א' בשלימו שריא. זכאין אינון ישראל, אף על גב דאינון לתתא, אינון אחיזין בכללא עלאה דכלא, וקנין כף פתיב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנהנו, באלה פתיב. כללא דו"ה וא' דכליל פלא. – רבי אבא אמר לבאר הסוד הנ"ל, בכל מקום שכתוב הוא וקוראים הוא, בא לרמוז כי הוא זכר ונקבה כאחד, בחינת אדם וחווה כסדר, שחווה נכללת באדם, דהיינו שמבטל הגדלות בחינת אנא אמלוך, וממשיך אלוקותו יתברך בתוך מחשבתו, בחינת מחשבה, חשוב מ"ה, בחינת אדם. וכלל עליון ושורשי הנראה בכל פרטי הבריאה, כי אות ה' היא נקבה, בחינת נקב וחסרון בחינת שמאל, בחינת חוה, בחינת מלכות דלית לה מגרמא כלום, שהיא חסרה ללא המושכת החכמה לתוך הנהגת המלכות. אות ו' הוא זכר, בחינת אדם בחינת מ"ה. אות א' כלל הכל. דהיינו שנכללת הנקבה בזכר, שמקבלת המלכות החכמה והחיות, שעל ידי זה שורה בשלמות, שהרי אות א' נבנת מאות י' למעלה אות ו' באמצע ואות ד' למטה. יוד שהיא החכמה בחינת זכר בחינת אדם, בחינת מה בחינת חשוב מה, מחשבה קודשא בריך הוא, ואו הוא בחינת המשכת השפע של הזכר למלכות, היא אות דלת ונכללת הדלת דרך הואו ביוד. וכן החכמה הנרמזת באות יוד עצמה במילואה שם שורה כלליות הא' הנבנית מאותיות המלוי של היוד כנ"ל, כי בכלל העליון של החכמה האלוקית עצמה כבר נקבע תהליך ההשתלשלות מיו' לוי' ולד', דהיינו המשכת החכמה האלוקית בצמצום דרך הוי' למלכות, על ידי בחירתנו להיות בבחינת מה כדי לקבל החכמה. שהרי אות א' בשלמות שורה. כי בעת התחדשות המשכת חיות החכמה, בדיבור הנהגת המלכות בכל מדרגה ומדרגה, על ידי כוונות אלול, בחינת אם אסק ובחינת אציעה שאול כנ"ל, אזי השפע ממלא החסרון והמלכות שורה בשלמות. ונתמלא בשלמות מחשבה תחילה דקב"ה בסוף המעשה של בחינת מה. זכאים הם ישראל, אף על גב שהם למטה, בדיוטא התחתונה בחינת אציעה שאול, הנה בזכות משה הם מאוחדים בכלל העליון של הכל, שפועלים בעצמם צורת אות א' ומקיימים המחשבה תחילה שלו יתברך, על ידי ענווה בחינת נחנו מה, ונכללים בו יתברך על ידי שחושבים באלוקותו גם בשאול, עד שזוכים לשוב בתשובה שלמה לשרות בשלמות, להיות מאוחדים ברצון העליון ובחכמה העליונה. ומפני כך כתוב הוא עשנו ולא אנהנו. באות

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, סובב מונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתה, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. כְּשֶׁרוֹאֵה אָדָם בְּעֵצְמוֹ שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ שְׂלֵא בְּסִדְרָא, יֵדַע שְׂנִישׁ לוֹ גְּדֻלוֹת. יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וְיִשְׁפִּיל אֶת עֵצְמוֹ וְיִהְיֶה בְּבַחֲיַת מִיָּה, וְאָז יִחֹזר לִילָךְ לוֹ בְּסִדְרָא:**
- ב. צְרִיךְ שִׁידַע שְׂגַם אִם סָג לְגַמְרֵי מֵאֵתוֹ יִתְבַּרַךְ, אִזִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ וְצִדִיקֵי הַדּוֹרוֹת עֲדִין מֵאוֹחָדִים אֶתוֹ בְּמִקּוֹם הַנְּמוּךְ שְׂמוֹנָה שָׁב, אִפִּילוּ עֲשֶׂרָה כְּתָרִין דְּמִסְאַבְוֹתָא, וְעַל יְדֵי שִׁיתְקַשֵּׁר לְצִדִיק וְיִכַל לְהִגִּיעַ לְעֲנוּה אֲמִתִּית וְלְהַמְלִיךְ אֶת ה' יִתְבַּרַךְ מִמְקוֹמוֹ הַנְּמוּךְ וְלִצְאֵת מִשָּׁם בְּתִשְׁבָּה שְׁלִמָה.**
- ג. צְרִיךְ שִׁידַע שְׂגַם אִם הִגִּיעַ לְמַעְלָה עֲלוֹנוֹה בְּעִבּוּדַת ה' וּבְתוֹרָה, אַל לוֹ לְהִתְנַאֵף וְלְהִסְתַּפֵּק כַּכֵּךְ אֵלּא יִשְׁפִּיל עֵצְמוֹ וְשִׂאָף לְמַדְרַגָּה הַבְּאֵה.**

תפילה על פי הלימוד

בְּמַשְׁכַּבְתִּי תְּמִיד, שְׁאֲזַכֶּה כָּל עַת לְחֹשֶׁב בּו וְיִתְבַּרַךְ וְלִדְבַקָה בּו בְּאַמְתָּא, וְלִכְסֹּל עֵצְמִי וְכַל יְשׁוּתִי וְכַל תְּאוֹתִי וּמְדוּתִי נְגַדוּ וְיִתְבַּרַךְ בְּכַסּוּל גְּמוּר בְּאַמְתָּא, וְלִהְיוֹת כְּאִין וְכֶאֱפֶס מְשֵׁל, וְלִידַע שְׁפִלוּתִי בְּאַמְתָּא, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת בְּבַחֲיַת מְוָה בְּאַמְתָּא, וְלִהְתְּקַשֵּׁר וְלִהְכַלֵּל בּו וְיִתְבַּרַךְ בְּאַמְתָּא עַד שִׁישׁוּב הַכֵּל בְּסִדְרָא, וְיִתְכַסְּלוּ כָּל הַרְצֻזוֹת שֶׁל כָּל הַמִּתְנַגְּדִים וְהַחֻלְקִים כְּנֶגֶד רְצוֹנֵי שִׂיחָה כְּרֻצְנָךְ בְּאַמְתָּא:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, לְפָדְנִי בְּרַכֵּי הַעֲנוּה הָאֲמִתִּית, לְפָדְנִי אִידֵךְ לְשִׁבְרֵךְ וְלִכְסֹּל הַנְּאֻוָּה שְׁלִבִי וְדַעֲתִי. כִּי בְּאַמְתָּא יְדַעֲתִי מַעַט שְׁפִלוּתִי, שְׂאִין רְאִי לְהַעֲלוֹת עַל דַּעֲתִי מִחֻשְׁבוֹת שֶׁל גְּאוּה וְנִסְפּוֹת וּפְגִיזוֹת לְעֵצֶם רַבּוּי קַלְקִילִי וּפְגִימֵי כְּלֵי שְׁעוֹר, אֲשֶׁר הִטְאֵתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי נְגַדְךָ הַרְבֵּה מְאֹד מְעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אִידֵךְ אֲפִי־עֲלִיפִי־כֵן אִינִי נְקִי מִנְּאֻוָּה וְנִבְהוּת, וְאִנִּי רְחוּק מִעֲנוּה אֲמִתִּית בְּתַכְלִית הַרְחוּק, וּמִחֻשְׁבוֹת זֶה אִנִּי רְחוּק מִבַּחֲיַת בְּסִדְרָא, וְכַכֵּל פֶּעַם מִתְנַבֵּרַת כְּנֶגְדֵי חַס וְשְׁלוֹם הַהִתְנַהֵּג שֶׁל בַּחֲיַת שְׂלֵא בְּסִדְרָא, וְאִין שׁוּם דְּבָר שְׂדִיךְ לִי בְּסִדְרָא, רַק הַכֵּל בְּעַקְמוּמִיּוֹת וּבְכַבּוּלִים, כִּי מַעְקָמִין וּמְכַבְּלִין אֶת דַּעֲתִי בְּכַמָּה מִינֵי בְּלָבוּלִים וְיִסְפּוּרִים מִכַּמְפָּה צְדָדִים, וְגַם הַפְרָנְסָה דְּחֻזְקָה וּמִצּוּמְצֻמָּת, וְנִמְשַׁכְתָּ כְּכִלְיוֹן עֵינַם, וְנִגְזָשִׁים וְחוּבוֹת רַבִּים כְּכַבּוּגִי, וְשִׂאָר מִינֵי יִסְפּוּרִים שְׂנִישׁ לִי וְלְכָל הַסְּמוּכִים אֵלַי, בְּכַמָּה אֲפִפְנִים, שְׁכַל זֶה נִמְשַׁךְ מִבַּחֲיַת הַהִתְנַהֵּג שְׂלֵא בְּסִדְרָא, עֲלִי־יְדֵי שְׁפִנְמִתִּי בְּעֲנוּה וְנִכְשִׁלְתִּי בְּגֵאוּת וְגְדֻלוֹת, רְחַמְנָא לְצַלֵּן מַעֲתָה:

עֲלֵיכּוֹן בְּאִתִּי לְפָנֶיךָ מְלֹא רְחֻמִּים, מְלִיךְ הַכְּבוֹד, פּוֹעֵל וְשׁוֹעֵל בְּקִרְבֵי הָאֲרִיזׁן, לְפָדְנִי אִידֵךְ לְנִצְחֵם אִתְּךָ, שְׁאֲזַכֶּה לְפַעוֹל בְּקִשְׁתֵּי בְּרַחֲמִים אֲצִילְךָ, שְׁתַּלְחִחֵם בְּעַדֵי מִלְחָמוֹת ה' וְתִכְנִיעַ וְיִתְשַׁבֵּר וְיִכְסֹּל כָּל אוֹיְבֵי תַחְתֵי בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וְיִתְכַסֵּל מִמֶּנִּי כָּל תְּאוֹתֵי הַרְעוּת וְכָל מְדוּתֵי הַרְעוּת, וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי כָּל עַת אִידֵךְ לְמַלְט נַפְשִׁי מִחַס שְׂלֵא אֲמִשְׁכִּים עָלַי חַס וְשְׁלוֹם. כִּי אִתְּךָ יוֹדַע כִּי ״רַבִּים רוֹדְפִי וְצָרִי, רַבּוּ מִשְׁעֲרוֹת רֵאשִׁי שׁוֹנְאֵי חַסִּים עֵצְמוֹ מִצְמִיּוֹתֵי אוֹיְבֵי שְׂקָר אֲשֶׁר לֹא נִזְלָתִי אִזִּי אֲשִׁיב, ה' מַה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי״ (בְּפִרְט וְכוּ), אִם יֵשׁ לוֹ יִסּוּרִים מְשׁוּנְאִים הַמוֹנְעִין אוֹתוֹ מִעִבּוּדַת ה' יִרְשֵׁה כְּאִן שִׁיחָתוֹ וְתַפִּילָתוֹ עֲלֵיהֶם, ״וְאִנְחֵנוּ לֹא נֵדַע מַה נַּעֲשֶׂה כִּי עֲלִידֵךְ עֵינֵינוּ, וְעֲרַנּוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהִצִּילֵנוּ וְכִפַּר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ. כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנִינֵנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵנוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים״, מַה אֲנִי מַה חֵינִי מַה חֲסִדְנִי מַה צְדָקוֹתֵינוּ מַה יִּשְׁוִעֵנוּ מַה כְּתַנּוּ מַה גְּבוּרַתְנֵנוּ, מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאַלְקֵי אֲבוֹתֵינוּ, הֲלֹא כָּל הַגְּבוּרִים כְּאִין לְפָנֶיךָ, וְאֲנִישֵׁי הַשָּׁם כְּלֹא הִיוּ, וְחַכְמִים כְּכִלֵי מַדַּע, וְנִבְנוּנִים כְּכִלֵי הַשְׁכֵּל, מִכָּל שְׁכֵן וְכָל שְׁכֵן אֲלֵפֵי אֲלֵפִים וְרַבִּי רַבְבוֹת קַל וְחוּמָר עַד אִין קוֹץ, פְּגוּם וְנִשְׁתַּח, דֵּל וְאֶבְיוֹן כְּמוֹנֵי, הַלוּשׁ דַּעֲתָה, הַלוּשׁ כַּח כְּמוֹנֵי, אוֹי, כִּי וְקוּם בְּעַדֵי לְלַחוּם מִלְחָמָה גְּדוּלָּה וְנִזְרָאָה כְּזֹאת, אֲשֶׁר מִתְעוֹרְרַת כְּנֶגְדֵי כָּל עַת בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת עַל מִי לִי לְהַשְׁעוֹן עַל אֲבִי שְׁבַשְׂמִים: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מַה אֲמַר מַה אֲדַבֵּר מַה אֲצַטְרֵךְ, ״כִּי אִין מְלָה בְּלִשׁוֹנֵי הֵן יְהוּהּ יְדַעַת בְּלִשָּׁה, אֲחֹזֵר וְקַדֵּם צְרַתְנִי וְתִשְׁתֵּה עָלַי בְּפִיכָה, פְּלִיאָה דַּעַת מִמֶּנִּי נִשְׁבָּה לֹא אוּכַל לָהּ, אִידֵךְ יוֹכֵה נַעַר כְּמוֹנֵי לְכַסֵּל בַּחֲיַת שְׂלֵא בְּסִדְרָא לְבַחֲיַת בְּסִדְרָא, בְּפִיכָה יוֹכֵה נַעַר כְּמוֹנֵי לְקַשֵּׁר עֵצְמִי כָּל עַת לְהַשִּׁים וְיִתְבַּרַךְ בְּאַמְתָּא, לְקַשֵּׁר הַשָּׁם יִתְבַּרַךְ

ה' אִישׁ מִלְחָמָה ה' שְׂמוֹ, וְיְהוּהּ עֲזָוֹ וְגַבּוּר ה' גְּבוּר מִלְחָמָה״. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרוּם וְקָדוֹשׁ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עוֹשֶׂה הַרְשׁוֹת בְּעַל מִלְחָמוֹת, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהַלְחֵם בְּעַדֵי מִלְחָמוֹת ה', ״רִיבָה ה' אֶת יְרִיבֵי לַחַם אֶת לֹחֲמֵי״. כִּי בְּעוֹנֹתֵי הַרְבִּים כְּכַדָּה עָלַי הַמִּלְחָמָה, וְרִאָה ״כִּי אֲזַלְתִּי יָד וְאֶפֶס עֲצוֹר וְעוֹבוֹב״, וּבְעוֹנֹתֵי הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים מְאֹד מְאֹד עַד גְּבַהֵי שְׂמֵי הַשָּׁמַיִם וְעַמְקוֹ מִתְהוּם רַבָּה וְכוּ, הַהִלְישׁוּ דַּעֲתִי כְּלִפְקָךְ, עַד אֲשֶׁר מִטְעִין אוֹתִי בְּדַעֲתִי הַשְׁפִּילָה, שְׁכַמְעַט אִין בְּיָדִי חַס וְשְׁלוֹם לְלַחוּם מִלְחָמִתִּי שְׂאִנִּי מְרַחֵךְ לְהַלְחֵם בְּעוֹלָם הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה, וְאִין בְּיָדִי לְעַמֵּד כְּנֶגֶד שׁוֹנְאֵי אוֹיְבֵי בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, בְּפִרְט נְגַד תְּאוֹתֵי הַרְעוּת, אוֹי לִי וְיָ לִי, מַה אֲמַר מַה אֲדַבֵּר מַה אֲצַטְרֵךְ, וְגַם זֶה מַעֲרַם נִפְלְאוֹתֶיךָ וְנִזְרָאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֲנִי זוֹכֵה עֲלֵיכֶם לְפָנֶיךָ עֲדִין לְדַבֵּר דְּבָרֵי אֱלֹהֵי לְפָנֶיךָ, לְחַלוֹת כְּנֶגֶד שְׁתַּלְחוּם בְּעַדֵי מִלְחָמִתִּי כְּנֶגֶד אוֹיְבֵי בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, כִּי בְּאַמְתָּא נִפְלְאוֹת הִיא פְּעִינֵי נִפְלְאוֹת תְּמִים דַּעֲתִים, ״אוֹדְךָ עַל כִּי נִזְרָאוֹת נִפְלְיָתִי נִפְלְאוֹת מַעֲשֶׂיךָ וְנִפְשֵׁי יוֹדַעַת מְאֹד. מַה נְדָלוּ מַעֲשֶׂיךָ ה' מְאֹד עַמְקוֹ מִחֻשְׁבוֹתֶיךָ״, אֲשֶׁר אִתְּךָ חוֹשֵׁב מִחֻשְׁבוֹת עֲדִין לְקַרְבְּנֵי אֱלֹהֵי, וְאִתְּךָ מִחְזַנֵי עֲדִין לְפָרֵשׁ שִׂיחָתִי וְאֵת לְפָנֶיךָ, לְבוֹא לְפָנֶיךָ לְהַתְפַּלֵּל שְׁתַּרְחֵם עָלַי וְתַלְחוּם בְּעַדֵי מִלְחָמוֹתֶיךָ, וְעַל חֲסִדְךָ וְנִסִּידֵךְ וְנִפְלְאוֹתֶיךָ כְּאֵלָה וְכְּאֵלָה אֲשֶׁר אֲנִי רוֹאֶה מְרַחוּק שְׂאִתְּךָ עוֹשֶׂה עִמִּי תְּמִיד כָּל יוֹם וְכַכֵּל עַת וְכַכֵּל שְׁעָה, מְלַבֵּד מַה שְׂאִנִּי מֵאִמִּין בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ וְחֲסִדְךָ וְיִגְדְּלְתֶךָ עַד אִין חֲסֵד הַנְּעֵלֵם מִמֶּנִּי לְגַמְרִי, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, לְעִישָׁה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְכַדּוּ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ. הֵן עַל כָּל אֵלָה אֲנִי מִחוּק עֵצְמִי עֲדִין לְצַפּוֹת לִישׁוּעָתֶיךָ, וְלְצַפֵּץ אִמְרַתִּי מַעֲרָה, לְרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדְךָ אֲשֶׁר לֹא תִמוּ וְלֹא כְלוּ לְעוֹלָם:

לעילוי נשמת ג'זל מזל חיה בת סולטנה ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת יעל בת אליהו ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת מירה בת אשר ת.נ.צ.ב.ה
לרפואת חיה ליאורה בת בפטריסיה	ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com	לעילוי נשמת דבורה בת חיים ת.נ.צ.ב.ה